

Zarzut drugi oparty jest na oczywistym błędzie popełnionym przez Komisję w ocenie jakości ofert, polegającym na przyznaniu ofercie firmy Carlson Wagonlit Travel najwyższej noty za jakość proponowanych usług, podczas gdy oferta ta nie zapewnia właściwej jakości przedmiotowych usług.

⁽¹⁾ Zamówienie nr ADMIN/D1/PR/2003/131 (Dz.U. S 143).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 26 kwietnia 2004 r. przez GRAFTECH INTERNATIONAL LTD. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T- 152/04)

(2004/C 179/22)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 26 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez GRAFTECH INTERNATIONAL LTD., z siedzibą w Wilmington, Delaware, USA, reprezentowaną przez K.P.E. Lasoka QC i Briana Hartnetta Barristers, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o uchylenie zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie, korzystając z nieograniczonej kompetencji w zakresie orzekania, o zmianę zaskarżonej decyzji w takim zakresie, że odsetki w wysokości 8,04 % miałyby biec jedynie od dnia 30 września 2003 r. lub obniżona zostałyby ich stopa procentowa;
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Przedmiotem skargi jest decyzja Komisji zawarta w piśmie z dnia 17 lutego 2004 r., w której Komisja zażądała od strony skarżącej zapłaty odsetek od grzywny nałożonej decyzją Komisji z dnia 18 lipca 2001 r. ⁽¹⁾, w wysokości 8,04 % zamiast w wysokości 6,04 %.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca zarzuca, że Komisja naruszyła prawo chcąc zastosować wyższą spośród dwu możliwych stóp procentowych. Zdaniem strony skarżącej, opóźnienie w zapłacie grzywny lub w ustanowieniu wystarczającego zabezpieczenia zapłaty grzywny zostało spowodowane uznaniem przez Komisję, że strona skarżąca nie mogła zapłacić grzywny, jak również podjęciem przez obydwie strony starań zmierzających do osiągnięcia porozumienia w kwestii, co mogłoby stanowić wystarczające zabezpieczenie. Strona

skarżąca zarzuca, że nie powinna być traktowana jako zalegająca z płatnością, mając na uwadze jej decyzję o wniesieniu odwołania od decyzji nakładającej grzywnę, jak również zważając na naturę i treść negocjacji podjętych w dobrej wierze.

Ponadto strona skarżąca zarzuca, że Komisja działała niezgodnie z art. 86(5) rozporządzenia nr 2342/2002 ⁽²⁾.

Strona skarżąca zarzuca jednocześnie, że biorąc pod uwagę zachowanie Komisji, skarżąca miała prawo oczekiwać, że stopa procentowa określona zostanie w wysokości 6,04 %.

Strona skarżąca podnosi naruszenie zasady dobrej administracji, ponieważ Komisja nie zdołała znaleźć porozumienia w kwestii odpowiedniej formy zabezpieczenia. Ponadto skarżąca zarzuca, że Komisja nie wskazała w sposób wyraźny, iż w toku negocjacji zostanie zastosowana wyższa stopa procentowa.

W końcu, strona skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja jest niewspółmierna. Zdaniem skarżącej, uzasadnieniem stosowania odsetek za zwłokę jest powstrzymanie zachowań obliczonych na zwłokę, a nie nakładanie kary za negocjacje prowadzone w dobrej wierze, które zostały wszczęte przez Komisję i były kontynuowane w określonym przez nią tempie.

⁽¹⁾ 2002/271/WE: Decyzja Komisji z dnia 18 lipca 2001 w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 81 TWE i art. 53 Porozumienie EOG – Sprawa COMP/E-1/36.490 – Elektrody grafitowe (Dz.U. 2002 L 100, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 23 kwietnia 2004 r. przez ALENIA MARCONI SYSTEMS S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-155/04)

(2004/C 179/23)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 23 kwietnia 2004 r. ALENIA MARCONI SYSTEMS S.p.A., reprezentowana przez adwokata Francisca Sciaudonego, wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji:

- o zobowiązanie Komisji do przesłania Sądowi Pierwszej Instancji całości akt, które posiadają jej służby w zakresie zgłoszenia przesłanego przez skarżącą
- o uchylenie i/lub zmianę zaskarżanej decyzji

- o przedsięwzięcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne dla skłonienia Komisji do wykonania jej obowiązków wynikających z art. 233 WE, w tym w szczególności do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia złożonego dnia 27 października 1997 r.
- o obciążenie Komisji kosztami niniejszej skargi

Zarzuty i główne argumenty

Mocą zaskarżanej decyzji odrzucone zostało - z powodu rzekomego braku przesłanek do zastosowania do EUROCONTROL przepisów wspólnotowych w dziedzinie konkurencji oraz braku wystarczających elementów do udowodnienia zarzucanych nadużyć, stanowiących jego przedmiot - zgłoszenie, przesłane w trybie art. 3 Rozporządzenia nr 17/62 dnia 27 października 1997 r. przez ówczesną Alenia Difesa, gałąź przedsiębiorstwa FINMECCANICA S.p.A. Skarżąca zgłosiła między innymi nadużycia pozycji dominującej popełniane przez EUROCONTROL oraz skutki zakłócające konkurencję w sposobie zarządzania umowami rozwoju prototypów, prawami własności intelektualnej (IPR-ami), w odniesieniu do umów dostawy osprzętowania Air Traffic Management oraz w przebiegu pomocy na rzecz organów administracji krajowej.

Owa decyzja jest przedmiotem zaskarżenia przede wszystkim z powodu naruszenia przepisu art. 82 Traktatu WE, w szczególności dlatego, iż pomimo świadomości stosowności co do zasady art. 82 do EUROCONTROL, w niniejszym przypadku decyzja ta wyłącza możliwość odwołania się do niego poprzez zanegowanie gospodarczego charakteru działalności normalizacji i pomocy na rzecz organów administracji krajowej, dokonanych przez powyższy podmiot.

Oprócz uchybienia opisanego powyżej, decyzja ta jest zdaniem skarżącej wadliwa, albowiem Komisja:

- a) nie dokonała analizy merytorycznej nadużyć wynikających ze zgłoszonych zachowań odnoszących się do działalności normalizacji, regulacji i walidacji oraz pomocy na rzecz organów administracji krajowej;
- b) oceniając merytorycznie, choć pobieżnie, zachowanie EUROCONTROL w zakresie działalności zakupu prototypów i zarządzania obejmującego prawa własności intelektualnej, wyłączyła występowanie nadużycia w rozumieniu art. 82 Traktatu WE.

Wreszcie zaskarżana decyzja wydaje się wadliwa, albowiem pozbawiona jest jakiegokolwiek uzasadnienia przekonywującego o niegospodarczym charakterze niektórych działalności EUROCONTROL oraz nieistnieniu ze strony EUROCONTROL zachowań noszących cechy nadużyć w rozumieniu art. 82 Traktatu WE.

Skarga wniesiona dnia 27 kwietnia 2004 r. przez Electricité de France (EDF) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-156/04)

(2004/C 179/24)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 27 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Electricité de France (EDF), z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Michela Debroux, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Uchylenie artykułów 3 i 4 ostatecznej decyzji Komisji C(2003)4637 z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie pomocy publicznej udzielonej przez Francję skarżącej oraz sektorowi produkcji energii elektrycznej i gazownictwa w postaci ułatwień księgowych i podatkowych, przyznanych w roku 1997, w momencie restrukturyzacji bilansu EDF;
- Ewentualnie, uchylenie artykułów 3 i 4 zaskarżonej decyzji ze względu na znaczne zawyżenie kwoty, której zwrot nakazano EDF;
- Obciążyć Komisję kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że niezapłacenie przez skarżącą podatku dochodowego od osób prawnych należnego z tytułu przekształcenia w dotację na podwyższenie kapitału, niepodlegających opodatkowaniu zaliczek na przyszłe koszty uzyskania przychodu utworzonych w związku z odnowieniem jej sieci przesyłowej, stanowiło pomoc publiczną niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi przede wszystkim zarzut złamania podstawowych zasad proceduralnych. Wskazuje, że poprzez zmianę opinii pomiędzy wszczęciem postępowania a wydaniem zaskarżonej decyzji, bez umożliwienia przedstawienia uwag przez skarżącą, Komisja naruszyła jej prawo do obrony.

Skarżąca twierdzi następnie, że działania będące przedmiotem decyzji Komisji należy postrzegać jako uprawnioną operację jego dokapitalizowania. Komisja, nie odpowiadając na ten argument, nie dopełniła obowiązku uzasadnienia decyzji i popełniła błąd w interpretacji pojęcia pomocy publicznej. Skarżąca twierdzi również, w ramach tego samego zarzutu, że będące przedmiotem decyzji działania nie miały wpływu na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, nie można ich zatem uznać za pomoc publiczną.

Wreszcie, na poparcie swojego dodatkowego wniosku, skarżąca twierdzi, że w zaskarżonej decyzji nałożono na nią obowiązek zwrotu kwoty wyższej, niż kwota, którą można by ewentualnie uznać za należną.